

ПРО КОНЦЕПЦІЮ НУЛЬОВОЇ СМЕРТНОСТІ ПРИ ДТП

Лазуткін М. І., Журавель М. О., Журавель С. М.
Національний університет «Запорізька політехніка»
zhuravelsergey87@gmail.com

Особливе місце в структурі профілактичних заходів правового характеру, щодо попередження автотранспортних аварій, займає розробка та застосування так названої концепції нульової смертності.

Головною метою стало не зменшення кількості аварій, а скорочення кількості випадків отримання тілесних пошкоджень учасниками дорожнього руху.

Підхід «прагнення до нульових показників» являє собою багатообіцяючу модель з довгостроковим завданням ліквідації смертності і важкого травматизму в результаті дорожньо-транспортних пригод. Тому в області законодавства, в рамках «прагнення до нуля», необхідно звернути особливу увагу на наступне:

- регулювання поведінки учасників дорожнього руху за допомогою чітких, обов'язкових правил і санкцій за невиконання;
- регулювання інфраструктури, включаючи проектування і будівництво дорожньо-транспортних систем, з тим щоб вони відповідали передовим зразкам безпеки;
- розробка якісних стандартів щодо транспортних засобів.

На жаль, лише в 28 країнах, в яких проживає 7% населення світу, є всеосяжні закони, що регулюють всі п'ять факторів ризику для безпеки дорожнього руху: керування транспортними засобами в стані алкогольного сп'яніння, перевищення швидкісного режиму, а також невикористання мотоциклетних шоломів, ременів безпеки і дитячих утримуючих пристроїв.

Всеосяжні національні закони і нормативні документи в галузі забезпечення безпеки дорожнього руху ефективно сприяють зниженню травматизму і смертності. На введення таких законів впливають різні чинники, не останню роль серед яких грає наявність політичної волі і ресурсів.

Закони, які стосуються забезпечення безпеки дорожнього руху, розрізняються в різних країнах, іноді перебуваючи в залежності від типу поведінки або дій, на які вони покликані вплинути:

- **закони, що відносяться до транспорту або транспортних засобів**, як право стосуються таких тем як керування транспортним засобом, ліцензування та реєстрація транспортних засобів, дорожні знаки і сигнали, поведінка водія, стандарти виробництва транспортних засобів та час роботи водія комерційного транспорту. Такі закони можуть включати питання транспортної інфраструктури;

- **кримінальне право** ставить в розряд протизаконних деякі види поведінки, наприклад неухвалене водіння, небезпечне водіння або водіння під впливом алкоголю або наркотиків;

- **страхове право** прописує відповідальність водія і компенсації жертвам дорожніх аварій;

- **конституційне право** в деяких юрисдикціях обумовлює право людей на отримання медичної допомоги, включаючи невідкладну медичну допомогу;

- **закони в сфері охорони здоров'я** включають такі питання, як надання допомоги постраждалим, починаючи від доступу до надання допомоги та надання допомоги в лікарнях і до захисту осіб, які надають першу допомогу;

- **деліктне право** в рамках цивільного права визначає відповідальність шляхом встановлення провини на основі поведінки водія. Деліктне право і опис судових процесів можуть визначити або підказати, як встановлюється вина і хто несе відповідальність за відшкодування шкоди потерпілим.

Закони та нормативні документи можуть змінювати соціальне значення, яке приписують певної поведінки, і можуть змінювати поведінку людей.

Ступінь, до якої законодавці в будь-якій країні готові і здатні регулювати дії громадян, такі як водіння, може залежати від особистісних цінностей і від того, як громадяни, самі законодавці і уряд знаходять баланс між особистими свободами і суспільним благом.

Фінансові та людські ресурси також грають істотну роль в законодавчому процесі. Але, з іншого боку, законодавство часто є основою для бюджетного фінансування, хоча суми котрі виділяються можуть не відповідати поставленим завданням, що робить їх виконання практично неможливим.

Тому, що б не стало підставою для законодавчої ініціативи, до роботи необхідно залучити безліч секторів. Тобто законодавство – це не тільки робота парламентаріїв і законодавців, оскільки прийняття законів вимагає співпраці різних органів державної влади, неурядових організацій, громадянського суспільства, засобів масової інформації, груп, що займаються інформаційно-роз'яснювальною роботою, і приватних організацій.